

ROZHODNUTÍ

Nejvyšší správní soud jako soud kárný rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a členů JUDr. Pavlína Brzobohatého, JUDr. Milana Závurky, JUDr. Petra Vlacha, JUDr. Jana Mikše a prof. JUDr. Marie Karfíkové, CSc. v právní věci kárného navrhovatele: **Ministr spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, proti kárně obviněnému: **JUDr. M. V.**, soudce Krajského soudu v Českých Budějovicích, se sídlem Zátkovo nábřeží 2, České Budějovice, zastoupený JUDr. Ladislavem Dusilem, advokátem se sídlem nám. Přemysla Otakara II. 123/36, České Budějovice, o návrhu na zahájení kárného řízení o kárné odpovědnosti soudce ze dne 23. 1. 2017, při ústním jednání konaném dne 24. 5. 2017,

t a k t o :

JUDr. M. V., nar. X,

soudce Krajského soudu v Českých Budějovicích,

se podle § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů

z p r o š ť u j e k á r n é h o o b v i n ě n í

spočívajícího v tom, že

nejméně v období od září 2014 do 1. května 2015 udržoval k osobě advokáta a insolvenčního správce Mgr. Ing. I. H., nar. X, ev. č. X poměr, který dalece přesahoval meze známosti z pravidelného pracovního styku či meze obvyklé profesní kolegiality, tento poměr skrýval či bagatelizoval jak v rámci insolvenčních řízení vedených za účasti Mgr. Ing. I. H., v nichž kárně obviněný vykonával procesní úkony a rozhodoval jako soudce, ačkoliv měl oznámit předsedovi soudu, že je vyloučen z projednávání a rozhodnutí, tak ve svých veřejných vyjádřeních a v rámci výsledku před orgány činnými v trestním řízení, a v konečném důsledku ohrozil důvěru v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů,

**protože nebylo prokázáno,
že se stal skutek, pro který se řízení vede.**

Podle § 19 odst. 3 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů, **se přiznává** JUDr. M. V., soudci Krajského soudu v Českých Budějovicích, náhrada nákladů účelně vynaložených v souvislosti s kárným řízením v celkové výši **18 237 Kč**.

Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti **je povinna** náhradu nákladů v celkové výši **18 237 Kč vyplatit** k rukám zástupce JUDr. M. V., JUDr. Ladislava Dusila, advokáta, ve lhůtě **do 30 dnů od právní moci** tohoto rozhodnutí, a to ve prospěch účtu číslo 1000067242/5500.

O d ů v o d n ě n í :

I. Obsah návrhu

[1] Kárný navrhovatel podal návrh na zahájení kárného řízení, neboť kárně obviněný soudce Krajského soudu v Českých Budějovicích podle jeho názoru nejméně v období od září 2014 do 1. května 2015 udržoval k osobě advokáta a insolvenčního správce Mgr. Ing. I. H., nar. X, ev. č. X, poměr, který dalece přesahoval meze známosti z pravidelného pracovního styku či meze obvyklé profesní kolegiality, tento poměr skrýval či bagatelizoval jak v rámci insolvenčních řízení vedených za účasti I. H., v nichž kárně obviněný vykonával procesní úkony a rozhodoval jako soudce, ačkoliv měl oznámit předsedovi soudu, že je vyloučen z projednávání a rozhodnutí, tak ve svých veřejných vyjádřeních a v rámci výsledku před orgány činnými v trestním řízení, a v konečném důsledku ohrozil důvěru v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů. Podle kárného navrhovatele tedy kárně obviněný zaviněně porušil povinnosti soudce uložené § 80 odst. 1, odst. 2 písm. b), f) zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“), § 10 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „insolvenční zákon“), a § 15 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“).

[2] Dále kárný navrhovatel obsáhle zrekapituloval skutkové okolnosti předcházející podání předmětného návrhu, přičemž konstatoval, že Útvar pro odhalování korupce a finanční kriminality SKPV Policie České republiky (dále jen „ÚOKFK“) v usnesení ze dne 15. 1. 2016, č. j. OKFK-1378-100/TČ-2014-251001, jímž zahájil trestní stíhání JUDr. P. S., Mgr. Ing. I. H., Mgr. P. K., Mgr. M. K. a dalších osob mimo jiné pro zvlášť závažný zločin zasahování do nezávislosti soudu podle § 335 odst. 1, odst. 3 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „trestní zákoník“), spáchaný ve prospěch organizované zločinecké skupiny podle § 107 odst. 1 trestního zákoníku, uvedl, že ke dni 13. 6. 2013 přesunula obchodní společnost Via Chem Group, a. s., účelově své sídlo z Prahy do Českých Budějovic tak, aby byla založena místní příslušnost Krajského soudu v Českých Budějovicích coby soudu insolvenčního, a to zejména kvůli osobnímu přátelství I. H., který z Českých Budějovic pochází, se soudcem tamního insolvenčního úseku M. V. (tj.

kárně obviněným), přičemž vazba těchto osob byla podle policejního orgánu doložena odposlechy a záznamem telekomunikačního provozu. Dne 30. 10. 2013 pak I. H. podal ve věci Via Chem Group, a. s., návrh na vyhlášení tzv. předinsolvenčního moratoria a podle policejního orgánu se snažil, aby tento návrh napadl právě M. V. Návrh byl nicméně přidělen soudci Z. S., který jej dne 31. 10. 2013 odmítl pro nedoložení příloh, a to navzdory údajné přímluvě kárně obviněného.

[3] Kárný navrhovatel následně poukázal na to, že v elektronické mutaci Hospodářských novin byl dne 18. 1. 2016 publikován článek s titulkem „*S. neznám, obviněný v kauze Via Chem nejsem, tvrdí soudce, kterému policie prohledala kancelář*“, kde se kárně obviněný vyjadřoval ke skutečnostem týkajícím se právě kauzy Via Chem Group, a. s. Dne 17. 2. 2016 byl kárně obviněný policejním orgánem vyslechnut v postavení svědka v rámci trestního stíhání zahájeného shora konkretizovaným usnesením ÚOKFK. Poté dne 25. 2. 2016 byl na serveru Novinky.cz publikován článek nazvaný „*O odposlechu v kanceláři věděl soudce z kauzy S. tři čtvrtě roku*“. V tomto článku jsou bez uvedení zdroje citovány úryvky z výpovědi kárně obviněného před policejním orgánem. Z textu vyplývá, že měl kárně obviněný přiznat, že jej v květnu roku 2015 na chodbě Krajského soudu v Českých Budějovicích kontaktoval I. H., který mu sdělil, že je jeho kancelář odposlouchávána, a dokonce mu zpřístupnit i rozhodnutí o povolení odposlechu. Jelikož se kárně obviněnému zdálo odůvodnění tohoto rozhodnutí soudu velice zavádějící a zkreslující, vedené jen snahou o dosažení dalšího monitoringu jeho kanceláře, obrátil se na Generální inspekci bezpečnostních sborů.

[4] Za účelem ověření věrohodnosti uvedených mediálních sdělení si kárný navrhovatel vyžádal od Vrchního státního zastupitelství v Praze (dále jen „VSZ“) informace o stavu řízení, v nichž bylo státní zastupitelství orgánem dozorovým (trestní úsek), anebo účastno ve smyslu insolvenčního zákona (netrestní úsek). Dopisem ze dne 13. 5. 2016 oznámilo VSZ Ministerstvu spravedlnosti, že Krajské státní zastupitelství v Českých Budějovicích (dále jen „KSZ“) podalo námitky podjatosti soudce JUDr. M. V. v řízeních dlužníků Via Chem Group, a. s., JIP – Papírny Větrník, a. s., a Bytové družstvo Tábor, o kterých však do té doby nebylo Vrchním soudem v Praze rozhodnuto. Současně VSZ uvedlo, že z obdobných důvodů byla KSZ podána žaloba pro zmatečnost proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 6. 3. 2014, č. j. KSCB 28 INS 1350/2014-A-26, a usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 10. 2014, č. j. 2 VSPH 690/2014-A-48. Informace od VSZ však neobsahovaly konkrétní popis skutečností, jež měly zakládat podjatost kárně obviněného. Námitky podjatosti a žaloba pro zmatečnost v tomto směru odkazovaly zejména na přílohy nazvané „*zpráva policejního orgánu*“ a „*údaje o osobě Obviněného; role Obviněného ve vztahu k řízení*“, zpracované v rámci trestního stíhání zahájeného nadepsaným usnesením ÚOKFK. Tyto dokumenty však nebyly zveřejněny v insolvenčním rejstříku a v dopisu ze dne 13. 5. 2016 byly znečitelněny. Dne 22. 7. 2016 byl Ministerstvu spravedlnosti doručen dopis VSZ ze dne 19. 7. 2016. Přílohu tohoto dopisu tvořila dodatečná vyjádření VSZ k námitkám podjatosti, v nichž se VSZ odvolávalo mimo jiné na protokol o výsledku kárně obviněného ze dne 17. 2. 2016. Tento protokol nicméně nebyl k dopisu ze dne 22. 7. 2016 připojen. Zmiňované námitky podjatosti odmítl Vrchní soud v Praze jako opožděné usneseními ze dne 30. 8. 2016 a dne 14. 9. 2016.

[5] Dne 22. 9. 2016 byl Ministerstvu spravedlnosti doručen dopis VSZ ze dne 20. 9. 2016, jehož přílohou byly vybrané pasáže protokolu o výsledku kárně obviněného v postavení svědka ze dne 17. 2. 2016, č. j. OKFK-1378-611/TČ-2014-251001. Z jeho obsahu vyplynulo, že pokud jde o vztah mezi kárně obviněným a I. H. kárně obviněný jej označil jako „*pracovně-přátelský*“, neboť se znají již delší dobu, tykají si a existuje mezi nimi vztah důvěry, avšak spolu byli jen asi dvakrát na kávě, netráví spolu volný čas a nenavštěvují se. Kárně obviněný opakovaně odmítl jakoukoliv možnost ovlivňování ze strany I. H. Dále si kárně obviněný vybavil, že mu I. H. představil jeho švagra, a to při závodech či utkání v bojových uměních v Českých Budějovicích. Kárně obviněný rovněž znal bydliště matky I. H. Pokud se jednalo o insolvenční řízení obecně, z předmětného protokolu vyplynulo, že k okamžiku vzetí I. H. do vazby působil tento jako insolvenční správce ve 12 řízeních, v nichž vystupoval kárně obviněný jako insolvenční soudce. Co se týče kauzy Via Chem Group, a. s., a postavení H. v něm, uvedl kárně obviněný, že „*[v] případě přesídlení VCHG – to bych skutečně spekuloval. Nabízí se i otázka mých přátelských vztahů k Mgr. H., takže i to mohl být důvod. (...) Samozřejmě byly-li by event. prokázána nějaká protiprávní jednání, tak si dovedu představit to, že to řízení je lépe, když z hlediska toho dlužníka probíhá u někoho, s kým má nějaké známé vztahy, myšleno z psychologického hlediska*“. Na přímý dotaz ohledně vztahu I. H. a obchodní společnosti Via Chem Group, a. s., kárně obviněný sdělil, že z internetu ví, že I. H. zastupoval tohoto dlužníka v insolvenčním řízení v Praze a také při návrhu na moratorium u Krajského soudu v Českých Budějovicích, o němž rozhodoval Z. S., který případ konzultoval s kárně obviněným a s kolegou soudcem J. Š. Rovněž připustil, že si byl přinejmenším od roku 2015 vědom toho, že nové sídlo obchodní společnosti Via Chem Group, a.s., se nachází v objektu, který vlastní matka Mgr. Ing. I. H. K otázce sledování své kanceláře operativní technikou kárně obviněný uvedl, že „*[a]no, byl jsem kontaktován Mgr. H. již někdy koncem léta 2014, kdy mi sdělil, že s největší pravděpodobností je moje kancelář monitorována. Toto zdůvodňoval tím, že požádal o bezpečnostní prověrku a to je pravděpodobným důvodem této situace. Já jsem v této době víceméně na toto sdělení nijak nereagoval, protože to byla ústní informace, aniž by tato situace byla prokázána, z druhé strany jsem neměl důvod jakýmkoli způsobem tento monitoring mařit. Z tohoto důvodu jsem o tom neinformoval ani své kolegy ani své nadřízené a ani nikoho jiného. (...) následně, tuším, že v květnu loňského roku mně opět na chodbě soudu kontaktoval Mgr. H., který mi v mobilním telefonu ukázal ofoceně rozhodnutí o povolení odposlechu. Protože v té době, jak už jsem řekl, mi bylo nepřímo vyhrožováno podáním trestního oznámení, příslušný e-mail jsem předal generální inspekci a vzhledem k tomu, že odůvodnění rozhodnutí příslušného soudu mi připadalo velice zavádějící a zkreslující pouze za účelem dosažení dalšího monitoringu mé kanceláře, bylo to důvodem, proč jsem se obrátil na generální inspekci.*“

[6] Dne 21. 10. 2016 byl Ministerstvu spravedlnosti s odkazem na pravomoc ministra spravedlnosti doručen dopis VSZ ze dne 19. 10. 2016 obsahující opis usnesení policejního orgánu Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, Odboru hospodářské kriminality SKPV ze dne 14. 9. 2016, č. j. KRPH-33051-366/TČ-2016-050080, jímž bylo podle § 160 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (dále jen „trestní řád“), zahájeno trestní stíhání M. Č., soudkyně obchodního úseku Krajského soudu v Českých Budějovicích, pro přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Z obsahu tohoto rozhodnutí je patrné, že skutek souvisí s insolvenčním řízením obchodní společnosti Via Chem Group, a. s. V závěru odůvodnění usnesení je přitom uvedeno následující: „*Policejní orgán závěrem*

konstatuje, že z odposlechu tel. čísla Mgr. Ing. I. H. vyplývá, že ze soudců Krajského soudu v Českých Budějovicích, kteří rozhodovali v kauze spol. Via Chem Group, a. s., jmenovitě JUDr. M. Č. JUDr. Z. S. Ph.D. a JUDr. M. V., toliko soudce JUDr. Z. S. Ph.D., rozhodoval nestranně a spravedlivě a na základě skutečností zjištěných v souladu se zákonem podle ustanovení § 79 odst. 1 zákona o soudech a soudcích, přičemž dne 31. 10. 2013 zamítl návrh spol. Via Chem Group, a. s. na vyhlášení moratoria, za což ho v tel. hovorech Mgr. Ing. I. H. nevybíravě označil mladým zmrdem.“

[7] Kárný navrhovatel po této rekapitulaci odkázal na § 9 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 7/2002 Sb.“), přičemž konstatoval, že kárné provinění, jehož se kárně obviněný podle názoru kárného navrhovatele dopustil, je skutkem trvajícím spočívajícím ve vyvolání a následném udržování protiprávního stavu. Za počátek běhu objektivní lhůty ve smyslu shora uvedeného ustanovení tak bylo podle kárného navrhovatele v případě trvajícího skutku nutné považovat odstranění protiprávního stavu. Ačkoliv kárný navrhovatel nebyl schopen přesně určit počátek a konec výše popsaného vztahu mezi kárně obviněným a I. H., je nepochybné, že trval nejméně do 1. května 2015, z čehož vyplývá, že objektivní lhůta nemohla začít běžet před tímto dnem a dosud tudíž neuplynula.

[8] Pokud jde o šestiměsíční subjektivní lhůtu, první informace týkající se kárně obviněného a jeho vztahu k I. H. se objevily v článcích tisku zmíněných výše. Tyto informace však byly buď velmi obecné, nebo neodkazovaly na konkrétní zdroje, a jejich věrohodnost tudíž nemohla být přímo ověřena. Právě proto se Ministerstvo spravedlnosti rozhodlo tyto informace ověřit v součinnosti s VSZ. První odpověď VSZ na žádost Ministerstva spravedlnosti z 13. 5. 2016 neobsahovala konkrétní popis skutečností. Druhá odpověď, doručená Ministerstvu spravedlnosti 22. 7. 2016, obsahovala jednotlivá tvrzení VSZ, doplňující námitky podané KSZ, nikoliv však protokol, na němž byla tato tvrzení ve značné části založena. Tento dokument byl připojen až ke třetí odpovědi VSZ, doručené Ministerstvu spravedlnosti dne 22. 9. 2016. Vzhledem k těmto okolnostem se kárný navrhovatel domníval, že se se skutečnostmi rozhodnými pro podání kárného návrhu seznámil až poté, kdy mu byl dne 22. 9. 2016 doručen dopis VSZ.

[9] Kárný navrhovatel dále uvedl, že nezávislost moci soudní je podstatou demokratického právního státu, který je založen na primátu občana nad státem, neboť jen nezávislé soudy jsou schopny uchránit jednotlivce před zvůlí státu, který je nepoměrně lépe odborně i materiálně vybaven. K tomu poukázal též na dikci ustanovení § 80 odst. 1 a § 80 odst. 2 písm. b), f) zákona o soudech a soudcích, § 14 odst. 1 a § 15 odst. 1 o. s. ř., a § 10 písm. b) insolvenčního zákona.

[10] Pokud se jedná o soudní výklad pojmu nestrannosti, klíčovým interpretačním principem ovládajícím judikaturu Evropského soudu pro lidská práva je dle kárného navrhovatele takzvaná *théorie des apparences* (tj. teorie zdání), podle níž v podstatě nestačí, že soudce je na základě svého vnitřního psychického vztahu nestranný, ale musí se jako takový objektivně jevit též v očích stran a přítomné či zainteresované veřejnosti. Toto základní interpretační východisko je reflektováno také v ustálené judikatuře Ústavního soudu. Kárný navrhovatel tak vyslovil názor, že kárně obviněný v důsledku svého vztahu

k I. H. nesplňoval podmínku nestrannosti, v důsledku čehož nebyl schopen dostát dohlédací povinnosti uložené mu § 10 insolvenčního zákona, přičemž měl postupovat ve smyslu § 15 odst. 1 o. s. ř.

[11] Kárný návrhovař upozornil též na to, že ačkoliv kárně obviněný svůj vztah k Mgr. Ing. I. H. v obecné rovině prezentoval jako *"pracovně-přátelský"*, a tudíž nevybočující z běžného profesionálního rámce, některá jeho specifická vyjádření byla s tímto tvrzením v rozporu. Kárně obviněný zejména sám připustil, že zná švagra I. H., který mu byl představen na společenské akci v Českých Budějovicích, tedy při soukromé příležitosti vybočující z pracovního rámce. Stejně tak měl kárně obviněný povědomí o bydlišti matky I. H.

[12] K okolnostem souvisejícím s kauzou Via Chem Group, a. s., kárný návrhovař poukázal na to, že sám kárně obviněný uvedl, že jeho *"přátelské"* vztahy s I. H. mohly být důvodem změny sídla společnosti Via Chem Group, a. s. Kárně obviněný si přitom dle vlastních vyjádření byl vědom toho, že I. H. zastupoval Via Chem Group, a. s., v insolvenčním řízení v Praze a při návrhu na moratorium u Krajského soudu v Českých Budějovicích, o němž rozhodoval JUDr. Ing. Z. S., který případ konzultoval s právě s kárně obviněným. Stejně tak kárně obviněný věděl, že nové sídlo společnosti Via Chem Group, a. s., se nachází v objektu, který vlastní matka I. H. K tomu pak kárný návrhovař upozornil na skutečnost, že podle rozvrhu práce obchodního úseku Krajského soudu v Českých Budějovicích v rozhodné době, který kárně obviněný nutně znal, všechny návrhy na povolení reorganizace podané spolu s insolvenčním návrhem napadaly výhradně do senátu kárně obviněného 28 INS.

[13] Za zvlášť závažné pro posouzení vztahu kárně obviněného a I. H. kárný návrhovař považoval okolnosti související s odposlechem kanceláře kárně obviněného. I. H. totiž sdělil kárně obviněnému již v létě 2014, že je jeho kancelář pravděpodobně monitorována operativní technikou, přičemž kárně obviněný na tuto skutečnost nijak nereagoval. Na jaře následujícího roku pak měl I. H. kárně obviněnému ukázat rozhodnutí o povolení odposlechu. Kárný návrhovař v této souvislosti zdůraznil, že informace o přípravě, použití a výsledku použití operativně pátracích prostředků a podpůrných operativně pátracích prostředků je utajovanou informací. Pokud tedy I. H. takovou informaci z vlastní iniciativy opakovaně soukromě sdělil kárně obviněnému a ve druhém případě ji dokonce doložil kopií příslušného rozhodnutí, vystavoval se reálně riziku trestního stíhání pro trestný čin ohrožení utajované informace podle § 317 trestního zákoníku. Byl-li přesto připraven takové riziko nést, svědčí to dle názoru kárného návrhovaře o tom, že považoval za naprosto nutné kárně obviněnému tuto skutečnost sdělit, a zároveň mu důvěřoval natolik bezvýhradně, že si byl jist, že ten o celé záležitosti neinformuje ani vedení soudu, ani orgány činné v trestním řízení. Taková provázanost zájmů a míra důvěry přitom podle kárného návrhovaře dalece přesahuje obvyklý rámec běžného profesního vztahu soudce a insolvenčního správce, případně zástupce věřitelů. Stejný závěr vyplývá i z hodnocení jednání kárně obviněného, který po přibližně tři čtvrtě roku na informace sdělené mu I. H. nijak nereagoval, ačkoliv se tím jednak vystavoval riziku trestního stíhání pro trestný čin neoznámení trestného činu podle § 368 trestního zákoníku, a zároveň si musel být jako soudce vědom i toho, že použití operativně pátracích prostředků v jeho kanceláři představuje závažný zásah do nezávislosti soudního

rozhodování. Na tomto hodnocení kárného navrhovatele nic neměnilo ani to, že I. H. měl kárně obviněného informovat, že odposlech kanceláře souvisí se žádostí o jeho bezpečnostní prověrku, a tvrzení kárně obviněného, že monitorování své kanceláře neměl důvod mařit.

[14] Podle usnesení policejního orgánu Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, Odboru hospodářské kriminality SKPV ze dne 14. 9. 2016, č. j. KRPH 33051-366/TČ-2016-050080, z odposlechu telefonních hovorů I. H. vyplývá, že kárně obviněný v řízení Via Chem Group, a. s., nerozhodoval nestranně a spravedlivě, s nejvyšší pravděpodobností v důsledku vztahu právě s I. H. Kárný navrhovatel proto v daném kontextu navrhl, aby si kárný soud vyžádal jako důkazní prostředek od VSZ přepisy rozhovorů mezi I. H. a kárně obviněným (v rozhodné době), relevantní záznamy ze sledování kanceláře kárně obviněného, jakož i předběžnou zprávu policejního orgánu dozorujícímu státnímu zástupci ze dne 11. 3. 2016, č. j. OKFK-1378-744/TČ-2014-251001.

[15] Kárný navrhovatel si v této souvislosti byl vědom, že kárný soud v jiném případě (sp. zn. 12 Ksz 1/2010) odmítl v řízení kárném použití důkazů získaných v trestním řízení řádně provedeným odposlechem, avšak vyslovil přesvědčení, že tam uvedené závěry nelze pro nyní projednávaný případ použít. Odkázal přitom na rozhodnutí Ústavního soudu ve věci sp. zn. III. ÚS 1076/07, kde byl velmi pregnantně charakterizován hodnotový rámec, v němž se kárné řízení se soudcem pohybuje. Veřejný zájem na ochraně integrity soudcovského sboru, nezávislosti a nestrannosti soudců a soudní moci a důvěry veřejnosti v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů, k jehož zajištění směřuje kárné řízení, je tedy ústavně aprobovaným zájmem, neboť nezávislé, nestranné a spravedlivé soudnictví je podstatou demokratického právního státu. Tento zájem je podle mínění kárného navrhovatele svým významem přinejmenším srovnatelný se zájmem na stíhání trestných činů, a je proto v přiměřené míře způsobilý odůvodnit zásah do základních práv a svobod. S ohledem na toto konstatování se kárný navrhovatel domníval, že přiměřené užití ustanovení trestního řádu, vyplývající jak z § 25 zákona č. 7/2002 Sb., tak z výše uvedené judikatury Ústavního soudu, nespočívá v paušálním odmítnutí použitelnosti záznamů o odposlechu, respektive o sledování osob, v rámci kárného řízení, ale v konkrétním zhodnocení jednotlivých úkonů souvisejících s těmito záznamy.

[16] Z povahy věci je tak podle kárného navrhovatele zřejmé, že v rámci kárného řízení nemůže na rozdíl od trestního řízení docházet k samotnému získávání a shromažďování informací prostřednictvím odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu nebo sledování osob vzhledem k tomu, že v kárném řízení neexistuje obdoba přípravného řízení. Kárný navrhovatel není nadán vlastními vyšetřovacími pravomocemi a není ani oprávněn obrátit se v této souvislosti na orgány činné v trestním řízení. Na druhou stranu však povaha věci nebrání tomu, aby v řízení zahájeném před kárným soudem mohlo být cíle tohoto řízení ve zvláště závažných případech dosaženo využitím záznamů o odposlechu nebo o sledování osob, které byly získány v trestní věci, na základě přiměřené aplikace příslušných ustanovení trestního řádu.

[17] Aby bylo dle tvrzení kárného navrhovatele dodrženo pravidlo přiměřené aplikace ustanovení trestního řádu, užití záznamu o odposlechu nebo o sledování osob jako důkazu

v kárném řízení musí podléhat třem zásadním podmínkám diktovaným zájmem na ochraně Ústavou a Listinou zaručených základních práv a svobod dotčených osob. Zaprvé, kárné provinění musí svou povahou a závažností odpovídat skutkovým podstatám vypočteným v § 88 odst. 1 trestního řádu, resp. splňovat podmínku stanovenou § 158d odst. 10 trestního řádu. Zadruhé, prvotní získání a shromáždění informací prostřednictvím odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu, respektive sledování osoby provedené v rámci trestního řízení musí být zákonné. Zatřetí, využití záznamu o odposlechu nebo o sledování osoby a z něj vyplývající zásah do základních práv a svobod musí být v souladu se zásadou přiměřenosti tak, jak je vykládána ustálenou judikaturou Ústavního soudu. Vedle toho musí být též striktně respektováno právo kárně obviněného na spravedlivý proces, což zejména předpokládá, že důkaz bude proveden nezávislým soudem, kontradiktorním způsobem, v souladu se zásadou ústnosti a bezprostřednosti a s možností zpochybnit jeho obsah a navrhopat provedení dalších důkazů.

[18] Kárný navrhovatel následně konstatoval, že jím tvrzené kárné obvinění svou povahou a závažností odpovídá přečinu pletich v insolvenčním řízení podle § 226 trestního zákoníku, výslovně vypočtenému v ustanovení § 88 odst. 1 trestního řádu, a splňuje též podmínku stanovenou § 158d odst. 10 trestního řádu. Přitom mu nejsou známy žádné skutečnosti zpochybňující závěr, že předmětné odposlechy a záznamy telekomunikačního provozu a sledování osob byly povoleny či prodlouženy v souladu s trestním řádem, a tudíž s dodržením záruk chránících základní práva a svobody dotčených osob. Dále kárný navrhovatel uvedl, že provedení důkazu záznamem o odposlechu a o sledování osob sleduje několik souvisejících legitimních cílů různé míry obecnosti, totiž zaprvé spravedlivé rozhodnutí v kárném řízení, zadruhé ochranu integrity soudcovského sboru, nezávislosti a nestrannosti soudců a soudní moci a důvěry veřejnosti v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů a zatřetí v konečném důsledku ochranu práv a základních svobod účastníků řízení, zejména práva dlužníků a přihlášených věřitelů v insolvenčním řízení na spravedlivý proces a práva na zákonného soudce. Kárný navrhovatel se domnívá, že skutečnosti vyložené shora jsou samy o sobě dostatečné pro odůvodnění závěru o nedostatku nestrannosti kárně obviněného. Záznamy o odposlechu telekomunikačního provozu jsou však dle jeho soudu způsobily tyto skutečnosti významným způsobem doplnit. Závěrem kárný navrhovatel vyslovil, že zájmy sledované provedením předmětného důkazu jednoznačně převyšují případný zásah do práva na soukromí dotčených osob. Pokud jde v této souvislosti o sledování kanceláře kárně obviněného, je třeba vzít v potaz, že příslušný prostor je pracovním prostředím, kde je soukromá sféra vždy inherentně omezena, čehož si je vědom jak soudce, tak osoby, které jej kontaktují či navštíví. Jedná-li se o záznamy o odposlechu, důkazní návrh kárného navrhovatele se týká pouze komunikace kárně obviněného s Mgr. Ing. I. H., a není tudíž s nejvyšší mírou pravděpodobnosti způsobilý zasáhnout do práv třetích osob.

[19] Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem kárný navrhovatel uzavřel, že jednání kárně obviněného je kárným proviněním ve smyslu § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích. Kárné provinění kárně obviněného je přitom mimořádně závažné, neboť zásadním způsobem narušuje nestrannost soudce a důvěru veřejnosti v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů a představuje též porušení dalších předpisů upravujících postavení a jednání soudce. Za těchto okolností tedy kárný navrhovatel navrhl, aby kárně

obviněnému bylo uloženo kárné opatření podle § 88 odst. 1 písm. d) zákona o soudech a soudcích, tedy odvolání z funkce soudce.

II. Vyjádření kárně obviněného soudce Krajského soudu v Českých Budějovicích

[20] Kárně obviněný JUDr. M. V. se k předmětnému kárnému návrhu vyjádřil ve stanovisku ze dne 22. 2. 2017. Nejprve uvedl, že nesouhlasí s tvrzením kárného navrhovatele, že zaviněně porušil povinnosti soudce uložené mu § 80 odst. 1, odst. 2 písm. b), f) zákona o soudech a soudcích, § 10 insolvenčního zákona a § 15 odst. 1 o. s. ř., přičemž zdůraznil své přesvědčení o tom, že vždy rozhodoval nezávisle, v souladu se zákonem, nestranně, spravedlivě a na základě skutečností, zjištěných v souladu se zákonem. I v občanském životě se dle svého tvrzení zdržel všeho, co by mohlo narušit důstojnost soudcovské funkce. Kárně obviněný tedy nesouhlasil s hodnocením kárného navrhovatele, že spáchal kárné provinění.

[21] Poté kárně obviněný konstatoval, že za více jak 25 let výkonu funkce soudce má logicky profesně přátelský vztah k celé řadě advokátů, insolvenčních správců a státních zástupců. S těmito se totiž setkává nejen v jednací síni, ale i neformálně při různých odborných, společenských, kulturních či sportovních akcích. Mnoho let také přednáší a školí advokáty a insolvenční správce, kdy rovněž dochází k neformálním kontaktům, diskuzím a rozhovorům. Jako nejdéle pracující soudce na insolvenčním úseku Krajského soudu v Českých Budějovicích pak bývá téměř dennodenně svými kolegy, insolvenčními správci či advokáty dotazován na právní názor týkající se otázek spojených s insolvenčním řízením. Podle kárně obviněného je pak otázkou morální integrity soudce, aby se takto vzniklé vztahy negativně neprojeví v jeho občanském životě a v jeho rozhodovací činnosti. V tomto kontextu kárně obviněný vyjádřil své přesvědčení, že z výše uvedeného rámce nevybočil.

[22] I. H. poznal kárně obviněný v rámci výkonu funkce soudce jako insolvenčního správce se zvláštním oprávněním, působícího mj. v obvodu Krajského soudu v Českých Budějovicích, a to v několika desítkách řízení. K tomu kárně obviněný s odkazem na § 25 odst. 2 insolvenčního zákona doplnil, že soudce na určení insolvenčního správce nemá žádný vliv. Funkci insolvenčního správce I. H. podle názoru kárně obviněného plnil svědomitě s potřebnou odbornou erudicí. Vybudoval si tak k němu pracovně-přátelský vztah, který nikdy neskrýval. Kárně obviněný si s I. H. tyká a výjimečně se setkali mimopracovně (asi dvakrát na kávě). Podle kárně obviněného se však spolu neúčastnili žádných společenských, kulturních či sportovních akcí, netráví spolu volný čas, nenavštěvují se a nejezdí spolu na společné dovolené. Při řešení pracovních záležitostí i osobních kontaktech nebyl kárně obviněný ze strany I. H. nikdy nedovoleně či nezákonně ovlivňován.

[23] Při posuzování skutečností, pro které by měl být vyloučen z projednávání a rozhodnutí věci, se kárně obviněný podle svého tvrzení vždy snažil vycházet z ustálené judikatury Nejvyššího soudu (usnesení ze dne 12. 1. 2010, sp. zn. 5 Nd 397/2009) a Ústavního soudu (nález ze dne 3. 7. 2001, sp. zn. II. ÚS 105/01, ze dne 27. 10. 2004, sp. zn. I. ÚS 370/04 a ze dne 7. 3. 2007, sp. zn. I. ÚS 722/05). Subjektivní hledisko případné podjatosti kárně obviněný ve vztahu k I. H. vyhodnotil tak, že se necítí být podjatý. Toto

však nemohlo být podrobena objektivním přezkoumání nadřízeným soudem ve smyslu § 15b o. s. ř., když žádný z účastníků dotčených insolvenčních řízení námitku podjatosti nevznesl. Námitka podjatosti byla vznesena pouze ze strany státního zastupitelství jako procesního subjektu ve čtyřech řízeních, avšak jako opožděně podaná vždy Vrchním soudem v Praze odmítnuta. Kárně obviněný v tomto kontextu podotknul, že se státní zastupitelství těchto řízení účastnilo vždy od počátku, přičemž žádné námitky či připomínky proti jejich průběhu nemělo a shora uvedené námitky uplatnilo až po vznesení obvinění vůči I. H.

[24] Kárně obviněný tedy skutečnosti tvrzené kárným žalobcem označil za spekulativní, přičemž zopakoval, že se s insolvenčními správci potkává zcela běžně v budově soudu, na seminářích, školeních, veřejných akcích i na ulici, kdy kromě formálního pozdravu někdy následuje i krátký formální rozhovor. Takto se potkal i s I. H. na sportovním utkání, kde mu byl představen jeho švagr, kterého kárně obviněný dříve neznal a poté se s ním již nikdy nesetkal. Co se týče bydliště matky I. H., pak toto kárně obviněný zná z toho důvodu, že otec I. H. byl známý českobudějovický podnikatel a tato informace tak nebyla nijak veřejně neznámá. V daném objektu však kárně obviněný dle jeho sdělení nikdy nebyl.

[25] K odposlechu soudní kanceláře kárně obviněný uvedl, že mu I. H. sdělil, že byl kontaktován „nějakými neznámými osobami“, od kterých získal informaci o odposlechu jeho osoby i o údajném odposlechu kanceláře kárně obviněného. Žádný důkaz nicméně kárně obviněnému v této souvislosti nenabídl. Odposlech měl přitom podle tvrzení I. H. souviset s jeho bezpečnostní prověrkou (jako insolvenčního správce se zvláštním oprávněním). Kárně obviněný se z tohoto důvodu sdělením I. H. vůbec nezabýval, když tuto informaci shledal nedůvěryhodnou. Následně však byl opětovně I. H. kontaktován, a ten mu ukázal v mobilním telefonu ofoceně rozhodnutí o povolení odposlechu jeho kanceláře. Kárně obviněný poté okamžitě informoval Generální inspekci bezpečnostních sborů a předsedu Krajského soudu v Českých Budějovicích. Tato situace tedy podle kárně obviněného svědčí spíše o jeho nepodjatosti.

[26] V této souvislosti kárně obviněný upozornil též na skutečnost, že kárný soud již v minulosti (sp. zn. 12 Ksz 1/2010) odmítl použití důkazu řádně provedeným odposlechem získaným v trestním řízení pro řízení kárné. Ke stejnému závěru dospěl i Vrchní soud v Praze ve věci sp. zn. 3 VSPH 835/2016-B-315, kde se zabýval otázkou námitky podjatosti kárně obviněného v řízení vedeném vůči dlužníku Via Chem Group, a. s. Kárně obviněný tak neshledal důvod, pro který by bylo třeba se od tohoto závěru odchýlovat v nyní řešeném případě.

[27] Kárně obviněný k tomu dále doplnil, že se s I. H. nikdy nebavil o skutečnostech, které by mohly jakýmkoliv způsobem ovlivňovat probíhající řízení či zpochybnit jeho nezávislost při rozhodování. Konstatoval proto, že z hlediska transparentnosti nemá jakýkoliv důvod bránit tomu, aby se kárný soud se záznamy odposlechů seznámil.

[28] Za zásadní pak kárně obviněný považoval skutečnost, že žádný procesní úkon či rozhodnutí, které učinil ve věcech za účasti I. H. (v postavení insolvenčního správce nebo zástupce účastníků), ačkoliv téměř všechny byly podrobeny řádným i mimořádným

oprávným prostředkům, nebyly zrušeny či změněny a nikdy nebyla zpochybňována ani dohledová činnost kárně obviněného nad jmenovaným insolvenčním správcem. Kárný návrh byl podle kárně obviněného podán nepochybně v souvislosti s věcí Via Chem Group, a. s., přičemž v tomto případě byla všechna vydaná rozhodnutí potvrzena odvolacím soudem a průběh řízení byl předmětem posouzení i Ústavního soudu (sp. zn. II. ÚS 2575/14), který vyslovil, že se insolvenční soud v projednávaném případě v rámci svého procesního postupu nedopustil žádných pochybení, která mohla mít reálný vliv na ústavnost přijatých usnesení. K přesvědčení, že ve vztahu k I. H. nešlo ze strany kárně obviněného o kárné provinění přispělo i rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 8. 2016, č. j. 3 VSPH 790/2016-B-225, kde bylo k námitce státního zastupitelství konstatováno, že *„důvody podjatosti, plynoucí z výpovědi soudce a jeho vyjádření k námitce podjatosti pak nezavdávají zásadní pochybnosti o jeho nepodjatosti, neboť v průběhu insolvenčního řízení soudce nečinil žádná rozhodnutí, budící objektivní pochybnosti o jeho nepodjatosti a státní zastupitelství nemělo proti vedení insolvenčního řízení po delší dobu výhrady.“*

[29] Kárně obviněný dále uvedl, že pokládá za podstatné zodpovězení otázky, zda v případě zjištění objektivní podjatosti jeho osoby vůči I. H. byla porušena povinnost vyplývající z § 15 o. s. ř. Kárně obviněný totiž v tomto ohledu zastává názor, že ve vztahu insolvenční soudce - insolvenční správce takováto povinnost vůbec neexistuje. K tomu kárně obviněný poukázal na § 7 insolvenčního zákona a § 14 odst. 1 o. s. ř., přičemž uvedl, že insolvenční správce není účastníkem řízení ani zástupcem účastníků řízení (neoznačoval jej tak ani dřívější zákon č. 328/1991 Sb., o konkurzu a vyrovnání). Kárně obviněný poté odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu č. j. 29 NSČR 2/2010-B-178, podle kterého je insolvenční správce zvláštním procesním subjektem, který se pokládá za účastníka řízení pouze tam, kde je rozhodováno o jeho právech a povinnostech. Podle kárně obviněného tedy nemohlo dojít k porušení povinností soudce vyplývajících z § 15 o. s. ř. a § 11 insolvenčního zákona.

[30] Odlišná situace podle kárně obviněného samozřejmě byla v případě jeho vztahu jako insolvenčního soudce k I. H. jako účastníku řízení či zástupci účastníků řízení. Konkrétně ve věci Via Chem Group, a. s., I. H. zastupoval v roli advokáta věřitele, jejichž celkový podíl na objemu přihlášených pohledávek činil 1,48 %. Insolvenční soud přitom v průběhu daného řízení nečinil vůči těmto věřitelům žádná rozhodnutí. Dle kárně obviněného je tak velice sporné a judikaturou neřešené, zdali by takovéto okolnosti měly být důvodem pro prolomení principu zákonného soudce. Kárně obviněný následně připustil, že věděl, že I. H. dříve jako advokát zastupoval dlužníka Via Chem Group, a. s., avšak nikdy neměl důvod se touto skutečností blíže zabývat. I. H. jej totiž *„nikdy neinformoval a neovlivňoval“* ve vztahu k řízení v předmětné věci. Volbu příslušnosti soudu či zákonného soudce v důsledku přemístění sídla obchodní společnosti Via Chem Group, a. s., kárně obviněný dle svého tvrzení nemohl nijak ovlivnit a vycházel pouze z vlastního psychického stavu, který mu však nebránil nestranně a nezávisle rozhodovat ve věci.

[31] Kárně obviněný poté konstatoval, že kárný soud již mnohokrát vyjádřil zásadu (např. ve věci sp. zn. 11 Kss 6/2014), že k přezkumu (jakéhokoliv) právního názoru soudu (resp. soudce) slouží v právním státě výlučně procesní prostředky, nikoliv institut kárného

řízení. Vlastní vyhodnocení subjektivní stránky případné podjatosti pokládá kárně obviněný za právní názor soudce. Kárná odpovědnost by tedy podle jeho názoru vznikla pouze až tehdy, bylo-li by podjatosti soudce z jeho strany nějakým způsobem zneužito.

[32] Závěrem kárně obviněný uvedl, že nepokládá kárný návrh za včas uplatněný ve smyslu § 9 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb. O vztahu kárně obviněného k I. H. se totiž kárný navrhovatel s ohledem na jím tvrzené skutečnosti nepochybně dověděl z usnesení ÚOKFK ze dne 15. 1. 2016, z mediálních informací z ledna a února 2016, z dopisu VSZ ze dne 13. 5. 2016, jakož i z námitek podjatosti podaných státním zastupitelstvím ze dne 19. 4. 2016, ze dne 15. 4. 2016 a ze dne 15. 4. 2016. Dodatečné shánění důkazů či doplňujících vyjádření běh subjektivní lhůty k podání kárného návrhu nemohlo podle kárně obviněného prodloužit.

[33] S ohledem na shora uvedené kárně obviněný navrhl, aby Nejvyšší správní soud jako soud kárný v dané věci „*zamítl kárnou žalobu v celém rozsahu, popřípadě zastavil řízení pro opožděné podání kárného návrhu.*“

III. Duplika kárného navrhovatele

[34] Kárný navrhovatel na stanovisko kárně obviněného reagoval podáním ze dne 22. 3. 2017, v němž předně uvedl, že v obecné rovině argumentaci kárně obviněného odmítá.

[35] Dále kárný navrhovatel konstatoval, že usnesení ÚOKFK ze dne 15. 1. 2016, o zahájení trestního stíhání H., se dotýkalo vztahu mezi posledně jmenovaným a kárně obviněným pouze okrajově, když obsahovalo jen stručný popis tvrzení policejního orgánu. Nepředstavovalo proto dostatečně pevný základ pro podání kárného návrhu. Toto usnesení navíc nabylo právní moci až dne 24. 8. 2016 v důsledku zamítnutí stížností I. H. a dalších osob Nejvyšším státním zastupitelstvím. Až od tohoto data tedy mohl kárný navrhovatel považovat tvrzení v tomto usnesení obsažená za prověřená (alespoň) státním zastupitelstvím. Pokud se jednalo o informace publikované v médiích v lednu a únoru 2016, jejich věrohodnost a konkrétnost nebyla dostatečná pro podání kárného návrhu. Právě z tohoto důvodu se Ministerstvo spravedlnosti rozhodlo tyto informace ověřit v součinnosti s VSZ. Z vyjádření VSZ ze dne 13. 5. 2016 vyplývalo pouze tvrzení, že kárně obviněného pojí s I. H., se kterým komunikoval neformálním způsobem, osobní vztahy. Vyjádření však blíže nepopisovalo skutečnosti, které toto tvrzení podporovaly, a odkazovalo v tomto směru obecně na důkazy získané užitím operativně pátrací techniky. Pokud se jednalo o námítky podjatosti, kárný navrhovatel připomněl, že ačkoliv námítky samotné byly zveřejněny v systému ISIR, přílohy, na které v jejich textu bylo odkazováno a jež obsahovaly konkrétní popis relevantních skutečností, byly v rámci zveřejnění začerněny, takže se s nimi kárný navrhovatel k okamžiku zveřejnění nemohl seznámit. Kárný navrhovatel proto zopakoval závěr vyjádřený již v kárném návrhu, totiž že se se skutečnostmi odůvodňujícími podání kárného návrhu seznámil až z přípisů VSZ ze dne 22. 7. 2016 a 22. 9. 2016. Z těchto důvodů kárný navrhovatel uzavřel, že návrh na zahájení kárného řízení byl podán ve lhůtě stanovené § 9 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb.

[36] Kárný navrhovatel poté doplnil, že nesdílí postoj kárně obviněného, pokud jde obecně o použitelnost záznamů o odposlechu telefonních hovorů jako důkazního

prostředku v rámci kárného řízení. Na druhou stranu kárný navrhovatel ocenil skutečnost, že kárně obviněný v zájmu důkladného objasnění věci neměl námitek proti tomu, aby se kárný soud seznámil se záznamy o odposlechu jeho telefonních hovorů s I. H.

IV. Posouzení věci kárným soudem

IV. 1. Včasnost kárného návrhu

[37] Kárný senát se především zabýval dodržáním subjektivní a objektivní lhůty k podání návrhu na zahájení kárného řízení. Dle § 9 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb. totiž musí být návrh na zahájení kárného řízení podán nejpozději do šesti měsíců ode dne, kde se navrhovatel dozvěděl o skutečnostech, týkajících se kárného provinění, které jsou rozhodné pro podání návrhu, nejpozději však do tří let ode dne spáchání kárného provinění (objektivní lhůta pro podání kárného návrhu je zároveň totožná s hmotněprávní prekluzivní lhůtou zániku kárné odpovědnosti dle § 89 zákona o soudech a soudcích).

[38] Návrh na zahájení kárného řízení byl u Nejvyššího správního soudu podán dne 23. 1. 2017.

[39] Jednání kárně obviněného mělo započít v září 2014 a trvat do 1. 5. 2015, což je zjevně v rámci objektivní lhůty.

[40] Co se týče lhůty subjektivní, v případě skutku, který měl spočívat v určité povaze vztahu soudce s jinou osobou, která tak či onak může ovlivnit jednání soudce související s jeho rozhodovací činností, je třeba, aby se do sféry kárného navrhovatele dostaly informace o rozhodných skutkových okolnostech, z jejichž povahy a obsahu bude přiměřeně pravděpodobně plynout, že se nejedná o informace smyšlené, jednostranné, hrubě přehnané či jinak nehodnotné a nespolehlivé. Znamená to tedy, že uvedené informace musely jednotlivě a ve vzájemné souvislosti být do té míry spolehlivé, důvěryhodné a ověřené, aby vytvářely důvodné podezření, že jednání kárně obviněného má povahu kárného provinění.

[41] S kárným navrhovatelem lze souhlasit, že tuto míru určitosti a spolehlivosti informace, které získal, nabyly až tehdy, kdy bylo státním zastupitelstvím potvrzeno (zamítnutím stížnosti I. H. proti zahájení trestního stíhání), že existuje důvodné podezření ze – zjednodušeně řečeno – „zvláštních vztahů“ mezi kárně obviněným a I. H. Za rozhodné informace lze považovat ty, které byly k dispozici nejdříve kolem druhé poloviny září 2016, přesněji řečeno poté, co

1) bylo vydáno usnesení Nejvyššího státního zastupitelství se dne 24. 8. 2016, č. j. 2 NTZ 3/2016-322, kterým byly zamítnuty stížnosti převážné většiny obviněných v tzv. kauze Via Chem Group, a. s. (dále jen „Via Chem“); v tuto chvíli bylo možno mít za to, že existuje orgány, které k tomu mají pravomoc, zjištěné a prověřené důvodné podezření, že I. H. mimo jiné i kvůli případným specifickým vztahům s kárně obviněným postupoval ve věcech různých právnických osob nacházejících se v úpadku tak, aby o nich rozhodoval Krajský soud v Českých Budějovicích, a v rámci něho mj. s velkou pravděpodobností i kárně obviněný jako tamní insolvenční soudce se specializací na věci reorganizace; dále

2) poté, co bylo vydáno usnesení policejního orgánu ze dne 14. 9. 2016, č. j. KRHP-33051-366/TČ-2016-050080, jímž bylo zahájeno trestní stíhání proti soudkyni Krajského soudu v Českých Budějovicích M. Č.; z něho je rovněž patrné, že kárně obviněný měl možná specifický vztah k I. H. a že možná nelibě nesl, když jeho kolega, soudce Z. S., rozhodl způsobem, který I. H. považoval za nesprávný, a konečně

3) poté, co kárný navrhovatel přípisem Vrchního státního zastupitelství ze dne 20. 9. 2016, č. j. 9 SPR 163/2016-6, získal vybrané části protokolu o výsledku kárně obviněného jako svědka pořízeného v rámci výše uvedeného trestního řízení; i z něho jsou patrné skutečnosti, které mohly vést k domněnce o existenci speciálních vztahů kárně obviněného a I. H. (zejména kauza papíren ve Větrní a způsob řešení jejich naléhavé situace, dále rozhodování o moratoriu ve věci Via Chem a vztah k Z. S., jakož i informace o možné obeznámenosti kárně obviněného s rodinnými poměry I. H.).

[42] Teprve v tuto dobu se řada jednotlivých informací, z nichž některé byly kárnému navrhovateli v různé více či méně konkrétní podobě k dispozici, např. z mediálních výstupů, některé však nikoli, zejména informace z trestního řízení, propojila do dostatečně uceleného a přiměřeně pravděpodobného celku. Teprve koncem září 2016 se kárný navrhovatel dozvěděl s dostatečnou mírou pravděpodobnosti, že kárně obviněný možná má natolik úzké a z běžných profesních vztahů vybočující vztahy s I. H., že by mohlo být kárným proviněním, pokud by ve věcech, v nichž by I. H. nějakým způsobem významněji figuroval (např. jako insolvenční správce), jako soudce rozhodoval.

[43] Objektivní, ale i subjektivní procesní lhůta je tedy zjevně zachována a stejně tak dosud nedošlo k zániku kárné odpovědnosti.

IV. 2. Rozhodné právo

[44] Podle § 80 odst. 1 věty první zákona o soudech a soudcích *(s)oudce a přísedící je povinen vykonávat svědomitě svou funkci a při výkonu funkce a v občanském životě se zdržet všeho, co by mohlo narušit důstojnost soudcovské funkce nebo ohrozit důvěru v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů*. Podle 80 odst. 2 písm. b) a f) téhož paragrafu *(v) zájmu záruk nezávislosti a nestrannosti výkonu soudcovské funkce soudce zejména b) je povinen chovat se tak, aby nezavdal příčinu ke snížení důvěry v soudnictví a důstojnosti soudcovské funkce, f) dbá svým chováním o to, aby jeho nestrannost nebyla důvodně zpochybňována*.

[45] Již z prostého textu výše uvedených ustanovení je zřejmé, že soudce je v určité míře omezen ve své svobodě chovat se podle své libosti, nechat se vést svými emocemi a být ovlivněn vztahy k jiným lidem. Smyslem a účelem uvedeného omezení je jednak dosažení přiměřeného odstupu soudce od věcí, o nichž rozhoduje, a dále i toho, že se případným „adresátům“ své rozhodovací činnosti bude jevit jako osoba uvážlivá, nezaujatá, schopná posoudit věc bez stranění tomu či onomu z účastníků.

[46] Na druhé straně je zřejmé, že i přes výše uvedená ustanovení soudce zůstává člověkem z masa a kostí, s rozumem, ale i citem, a nikoli subsumpčním automatem, jenž je naprogramován na mechanické, emoci a inklinací zbavené rozhodování. Soudce jako každý jiný člověk žije v určitém vztahovém a sociálním prostředí tvořeném předivem vztahů rodinných, přátelských, kolegiálních či jiných. Miluje i nenávidí, fandí, oškliví si, má běžné

lidské předsudky. Prostředí, v němž se pohybuje, i zkrátka a dobře jeho lidská nátura jej nepochybně určitým způsobem hodnotově formují a ovlivňují, což se promítá v jeho rozhodovací činnosti.

[47] Představa, že soudce se uzavře před okolním světem ve vší jeho pestrosti a složitosti do jakési klausury, a tím se stane nestranným a nezávislým, je nepochybně naivní. Již samotná skutečnost, že soudcovská praxe bývá v jedné profesní pozici a na jednom místě vykonávána řadu let, s sebou nutně nese to, že soudce za tu dobu pozná – v souvislosti se svou činností i jinak – řadu lidí a naváže s nimi více či méně úzké vztahy, často přátelské. V prostředí České republiky, v níž působí, jak je v právnické sféře všeobecně známo, v tzv. kvalifikovaných právnických profesích něco přes 3 000 soudců, kolem 1 200 státních zástupců, kolem 11 000 advokátů a řádově stovky notářů a soudních exekutorů, je zcela běžné, zvláště v rámci určitých specializovaných agend a v určitých místech či regionech, že se příslušníci právnické komunity léta znají a udržují spolu více či méně úzké přátelské či profesně přátelské vztahy. V některých segmentech právnické praxe je zcela běžné, že se titíž lidé spolu opakovaně a velmi často setkávají v obdobných procesních rolích. Příkladem mohou být soudci a státní zástupci z menších soudů a k nim příslušejících – logicky zpravidla též menších – státních zastupitelství. Podobně tomu může být se soudci působícími v dědické agendě a „jejich“ notáři nebo s exekučními soudci a některými soudními exekutory. Stejně tak je běžný častý styk mezi soudci a dalšími právnickými i neprávnickými profesemi v různých specializovaných agendách (třeba např. v agendách práva duševního vlastnictví, ale také, typicky na menších soudech, se často opakovaně setkávají například soudci opatrovníčtí a pracovníci orgánu sociálně-právní ochrany dětí). V podobné pozici se, zvláště na menších krajských soudech, ocitají insolvenční soudci a někteří insolvenční správci. Opakované profesní setkávání může být umocněno i specializací v rámci agendy, například tím, že určitý soudce, jako tomu bylo po určité době i v případě kárně obviněného, může v rámci agendy řešit věci určitého typu, například v rámci insolvence agendu reorganizací. V řadě případů není vztah soudce a dalšího právního profesionála vztahem založeným převážně na procesním konfliktu, nýbrž naopak předpokládajícím součinnost a vysokou míru formální i neformální spolupráce trvající na jednotlivých kauzách delší dobu. Příkladem takového vztahu je i vztah insolvenčního soudce a insolvenčního správce, ale například i soudce rozhodujícího v dědické agendě a příslušného notáře či v menší míře exekučního soudce a soudního exekutora.

[48] Skutečnost, že z výše popsanych, ale i jiných důvodů (setkávání na školeních a konferencích, společná publikační činnost, letitá známost například jako spolužáků z právnických studií na nemnoha českých právnických fakultách apod.) mohou mezi soudcem a jinými osobami vznikat profesní přátelství, nelze považovat samu o sobě ani v nejmenším za porušení povinností soudce podle § 80 odst. 1 věty první a odst. 2 písm. b) či f) zákona o soudech a soudcích. Naopak, za normálních okolností, tedy pokud soudce disponuje dostatečnou mírou zdravého sebevědomí, uvážlivosti, zdrženlivosti a je si vědom profesních standardů, které je třeba zachovávat, profesní přátelství prohlubují povědomí soudců o tom, jak funguje praxe v oboru, v němž se pohybují, a rozšiřují jejich odborné znalosti. Za normálních okolností, pokud jde o soudce rovného a poctivého, vhodně fungujícími vztahy profesního přátelství a vystupováním v rámci odborné komunity soudce zvyšuje, a nikoli snižuje autoritu soudní moci v odborné komunitě a ve společnosti

jako celku. Soudce, který je odbornou komunitou uznáván, nebojí se v ní komunikovat a diskutovat, a to i velmi otevřeně, o odborných otázkách, a přitom dává jasně najevo, že neslouží nikomu a ničemu, toliko spravedlnosti, je tím nejlepším reprezentantem soudní moci.

[49] Výše popsané vztahy, zvláště jsou-li dlouhodobé povahy, ústí nezřídka v méně formální styk mezi aktéry. Výjimkou není tykání, přátelská posezení u kávy či vína, společné obědy či večery, někdy i společné aktivity (kultura, sport apod.) a řešení běžných lidských starostí. Nic z toho samo o sobě nelze považovat za vztahy závadné. Nebezpečím se však takovéto vztahy stanou, pokud se v nich vyvine závislost, jednostrannost, či dokonce náznaky prospěchářství. Zcela „za čarou“ pak by byly případy, kdy by soudce přijímal plnění vybočující z rámce běžné zdvořilosti, samozřejmě s přihlédnutím k solidnímu platovému zabezpečení, jemuž se dnes soudci těší. Vzájemné pozvání na oběd v hodnotě stovek či málo tisíc korun, je-li přiměřeně opětováno, či jiné podobné obvyklé zdvořilosti důvěru v soudcovu nezávislost rozhodně nesnižují. Jednoznačně mimo rámec přijatelného by však bylo poskytování významných výhod, například spojených s trávením volného času či jiným aspekty běžného života (neodůvodněné slevy, poskytování plnění zdarma či za sníženou cenu za situace, kdy jiným osobám se takové výhody neposkytují aj.), či dokonce společné provozování aktivit, kvůli nimž by se soudce mohl dostat do nepříjemného tlaku či pociťovat, že by mohl být vydíratelný.

[50] Profesní přátelství za normálních okolností není důvodem k pochybnosti o nepodjatosti soudce. Po soudci nelze požadovat, a český justiční systém by to dokonce v některých jeho segmentech mohlo i paralyzovat, aby samotný fakt, že soudce určitého procesního aktéra (advokáta, státního zástupce, insolvenčního správce, osobu opakovaně zastupující procesní stranu, např. určitý úřad) dlouhodobě zná, někdy si s ním i tyká, vede s ním neformální hovory a i jinak se s ním setkává v rámci výše popsaných mantinelů profesního přátelství, znamenal důvod pro vyloučení soudce. Takovým důvodem by byly teprve další, zvláštní okolnosti, z nichž by bylo nutno usuzovat, že soudce nemusí být schopen udržet si vůči dotyčnému procesnímu aktérovi dostatečný odstup a posuzovat jeho jednání (procesní úkony, právní argumentaci, obecně postup v rámci výkonu jeho procesní role apod.) bez zaujetí.

[51] Na druhé straně je však vhodné, a zejména orgány státní správy soudů by k tomu měly využít pravomoci, jimiž disponují, aby případná rizika vzniku příliš úzkých vztahů mezi soudci a určitými procesními aktéry byla zmírněna vhodnými pravidly organizace rozhodovací činnosti. V rozvrhu práce lze zejména nastavit, a to i na menších soudech, byť možná za cenu jistého omezení specializace, dostatečně široký okruh soudců rozhodujících v rámci rotačního systému o věcech určitého druhu, aby byl při přidělování věcí konkrétnímu soudci či soudnímu senátu zajištěn alespoň v jisté míře prvek náhodnosti, a tedy znesnadněny pokusy o budování a případné využití příliš úzkých vztahů soudců s některými procesními aktéry.

IV. 3. Jednání kárně obviněného

[52] Není pochyb, a kárně obviněný to ani nepopírá, naopak takový vztah deklaruje, že mezi ním a I. H. v rozhodné době existoval profesně přátelský vztah. Z provedeného

dokazování, zejména ze samotných vyjádření kárně obviněného, je zřejmé, že si spolu tykali, neformálně spolu komunikovali a relativně často se potkávali v prostorách krajského soudu a občas i jinde (zejména tzv. na kávě). Kárně obviněný si I. H. vážil jako profesionála ve svém oboru.

[53] Provedeným dokazováním však nevyšlo najevo, že by vztah mezi kárně obviněným a I. H. měl hlubší než profesně přátelskou povahu. Zejména nevyšlo najevo, že by se spolu cíleně setkávali jinak než v přímé či zprostředkované souvislosti se svými profesními rolemi. Nevyšlo najevo, že by spolu cíleně či dokonce opakovaně trávili volný čas, že by se setkávaly jejich rodiny či že by je pojila jiná společná činnost nebo zájem, který by vedl k prohloubení jejich vztahu či dokonce ke vzniku úzkého, emocionálně hlubokého přátelství, které by mohlo případně podjatost kárně obviněného zakládat.

[54] Nevyšlo najevo ani nic, co by kárný senát mohl považovat za důvod k domněnce o vzniku závislosti kárně obviněného na I. H. či za důvod k tomu, aby kárně obviněný mohl pociťovat ze strany tohoto člověka nějaký tlak.

[55] Ani pro konkrétní aspekty profesně přátelského vztahu, které za nepřipustné má kárný navrhovatel, neexistuje dostatek důkazů. Povědomí o existenci některých rodinných příslušníků I. H. kárně obviněný plausibilně vysvětlil setkáním na sportovním utkání; skutkové detaily, které by jeho verzi problematizovaly, nevyšly v řízení najevo. Povšechnou znalost o některých jiných rodinných poměrech I. H. za signál takového vztahu rovněž nelze považovat. Tím méně pak ji lze považovat za důkaz – je totiž zcela běžné a dobře představitelné, že lidé, kteří se spolu pravidelně a vcelku často baví zejména o pracovních záležitostech, v nějaké míře proberou i otázky běžného osobního či rodinného života a že v souvislosti s tím zmíní i různé skutečnosti týkající se jejich rodinných a příbuzenských vztahů.

[56] Okolnosti jednání kárně obviněného v souvislosti s kauzou Via Chem mohou vzbuzovat otazníky a možná i podezření, nicméně konkrétní, dostatečně silné důkazy o neférovém jednání kárně obviněného, natož pak jednání motivovaném jeho nepřipustně úzkým vztahem k I. H., nejsou k dispozici. Kárně obviněnému se podařilo vůči všem argumentům kárného navrhovatele předložit plausibilní vysvětlení legálnosti svého postupu jako soudce a dobré víry v jeho správnost a důvodnost. Případné nezdvořilé vyjadřování o kolegovi Z. S. v hlubokém soukromí (v telefonickém hovoru) v souvislosti s kauzou Via Chem může zaujetí kárného navrhovatele osudem této kauzy naznačovat, avšak ani samo o sobě, ani ve spojení s dalšími skutečnostmi neukazuje nic víc, než právě zaujetí kauzou a to, že kárně obviněný na různé aspekty této kauzy a okolnosti související s jejím projednáváním měl vcelku silně zformovaný názor. To však za zákonem nedovolené jednání nelze ještě bez přistoupení dalších okolností považovat. Jak již bylo výše zmíněno, i soudce je „jen“ člověk, a proto i on má právo v soukromých hovorech nemluvit vždy číankově. Žádné další důkazy, které by prokazovaly vyšší než přípustné či dokonce vztahem k I. H. motivované zaujetí kárně obviněného danou kauzou v kárném řízení najevo nevyšly.

[57] I ve vztahu k informování kárně obviněného I. H. o monitoringu je nutno mít za to, že okolnosti, které vyšly v řízení najevo, potvrzují profesně přátelský vztah kárně

obviněného k I. H. a vcelku vysokou míru důvěry, jíž se I. H. u kárně obviněného těšil, ale nic, co by tuto – dovolenou – míru vztahu soudce k jinému procesnímu aktérovi překračovalo.

[58] Kárně obviněný plausibilně vysvětlil, že poprvé, když jej I. H. o možném monitoringu informoval, jednalo se z pohledu kárně obviněného o informace nekonkrétní a nepřesvědčivé. Tím kárně obviněný vysvětlil, že z těchto informací nic zásadního nevyvodil a nečinil na jejich základě žádné navazující kroky. S poukazem kárného návrhatele, že kárně obviněný měl projevit cosi jako uvědomělost a bdělost ve vztahu k takovému typu informací, z čehož měla plynout jeho pokud možno neprodlená reakce a informování policie nebo jiných orgánů o tom, že možná je účel monitoringu mařen, kárný senát nemůže souhlasit. Současná Česká republika není paranoidním světem Pavky Morozova, v němž po každé nekonkrétní zmínce sdělené známým, kolegou či profesním přítelem, že jsme možná sledováni, odposloucháváni či jinak skrytě monitorováni, musí dotčený spěchat na polici či státní zastupitelství a překotně oznamovat, že je možná páchán trestný čin. Otázkou možného porušení zákonné oznamovací povinnosti není důvodu se v kárném řízení zabývat; pokud k němu mělo dojít, je věcí orgánů činných v trestním řízení, aby se jím případně zabývaly a vyvodily ze svých závěrů důsledky. Horlivá spolupráce s orgány činnými v trestním řízení však – v rovině disciplinární – jistě není něčím, co by soudce činilo morálním vzorem a co by po něm mělo být vyžadováno, a naopak trestáno, pokud se takto nechová. Řada etap české historie naopak nasvědčuje spíše opačné zkušenosti, a sice že horlivostí hraničící s nedůvodným udavačstvím mohou být lidské osudy nenapravitelně poškozeny. Jakkoli se taková obava jistě týká zejména období autoritářských či totalitních režimů, i v právním státě, v němž lze předpokládat, že příslušné orgány by s případným přehnaně horlivým oznámením naložily uvážlivě, je třeba považovat za normální vzorec chování spíše zdrženlivost a chladnou hlavu potenciálního oznamovatele v takovýchto situacích. To platí jak pro „běžného“ člověka, tak pro soudce. Proto z okolnosti, že kárně obviněný nečinil žádné kroky na základě informace o možném monitoringu své osoby, o níž nebylo prokázáno, že by byla jiná než obecná, nekonkrétní, kárný senát nevyvodil, že by to byl důkaz vysoce důvěrného a nepřijatelně nadstandardního vztahu mezi kárně obviněným a I. H. I v tomto ohledu nebylo nic jistého prokázáno, vše zůstalo v rovině dohadů a možností.

[59] Podruhé se ke kárně obviněnému od I. H. dostaly informace o možném monitoringu již v konkrétnější podobě, a sice jako elektronické soubory s určitými rozhodnutími orgánů činných v trestním řízení, jež měly být I. H. kárně obviněnému ukázány v H. mobilním telefonu. Zde však kárně obviněný na situaci reagoval adekvátně a po poradě s kolegy a vedením soudu kontaktoval příslušné policejní orgány.

IV. 4. Specifické důkazy

[60] Důkazy o tom, že by se kárně obviněný kárným návrhatelem popsaného jednání dopustil, nevyplynuly ani ze specifických důkazů, které kárný senát prováděl.

[61] Kárný senát zvažoval provedení dvou takovýchto důkazů. Jednak záznamů tzv. telefonních odposlechů. Od orgánů činných v trestním řízení získal kárný senát záznamy telekomunikačního provozu pořízené podle § 88 trestního řádu, jež byly

pořízeny z mobilního telefonního přístroje I. H., a to (jen a pouze) v tom rozsahu, v jakém I. H. telefonicky hovořil s kárně obviněným. Dále si kárný senát opatřil další důkazy podobného typu, s nimiž bylo nakládáno v režimu utajovaných informací.

[62] V první řadě nutno předeslat, že kárný senát v plném rozsahu setrvává na právním názoru vysloveném v rozhodnutí kárného senátu ve věcech státních zástupců ze dne 16. 10. 2010, č. j. 12 Ksz 1/2010 – 131. Tento názor lze zobecnit v tom smyslu, že v kárném řízení jsou až na dále popsanou výjimku nepřipustné důkazy pořízené v trestním řízení v kvalifikovaném režimu, tedy důkazy získané na základě povolení či příkazu soudce nebo státního zástupce a spočívající v závažném zásahu do soukromí, obydlí či jiných aspektů osobnosti dotčené osoby, s nimiž trestní řád počítá. Zejména takto nelze použít záznamy telekomunikačního provozu pořízené podle § 88 trestního řádu či zjištění opatřená postupem podle § 158d trestního řádu.

[63] Důvod pro takovýto závěr vidí kárný senát shodně s dřívější judikaturou v tom, že uvedené metody opatření informací (důkazů) z úzce osobní sféry dotčené fyzické osoby jsou a mají být vyhrazeny jako *ultima ratio* k tomu, aby bylo možno odhalovat, stíhat a trestat relativně úzce vymezenou podmnožinu skutku nejzávažnějších trestných činů. Zákonná úprava zde vychází z úvahy o poměřování závažnosti veřejného zájmu na ochraně společnosti před protiprávními jednáními na straně jedné a potřeby chránit nejzákladnější práva týkající se soukromí a osobní sféry jednotlivce na straně druhé. Jestliže je zákonodárce, z dobrých důvodů v řadě ohledů vázán přísnou vnitrostátní či mezinárodní ochranou lidských práv a požadavkem subsidiarity a minimalizace zásahu do nich, vyhradil užití uvedených nejinvazivnějších prostředků jen pro úzkou podmnožinu trestných činů, tím spíše nelze takovéto prostředky použít jako důkazy v řízeních, v nichž jsou chráněny zájmy typově podstatně méně závažné, a sice v řízeních disciplinární povahy. Zájem společnosti na tom, aby soudci byly a zůstávaly jen osoby toho hodné, a tedy bezúhonné a přiměřeně morálně zachovalé, je nepochybně velký. Nicméně zásah do soukromí, kterým postupy podle § 88 či § 158d trestního řádu jsou, je natolik intenzivní a hluboký, že zde musí mít přednost ochrana soukromí. Není proto prostor pro analogii nebo jiný kreativní výklad, který by ochranu soukromí v tomto ohledu mohl prolomit nad rámec úrovně ochrany plynoucí z prostého znění zákona. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani poukaz kárného navrhovatele na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, která v jiné jurisdikci než v České republice shledala užití odposlechů pořízených v trestním řízení přípustným důkazem v disciplinárním řízení. Pokud by něco takového mělo být možné v právu českém, musela by pro to existovat výslovná právní úprava na úrovni zákona a ta by navíc musela obstát v testu ústavnosti. Žádnou podobnou zákonnou úpravu však české právo nezná.

[64] Na druhé straně však důkazy pořízené v kvalifikovaném režimu v trestním řízení musí být možno výjimečně použít, a to z důvodů rovněž ve své podstatě ústavní povahy, konkrétně za účelem možnosti řádného uplatnění práva na obhajobu. Podmínkou však je obecně vzato souhlas toho, jehož se týkají, s takovým použitím. Jinak řečeno, dá-li dotčená osoba – typicky kárně obviněný soudce – souhlas s použitím informací z jeho intimní sféry získaných kvalifikovaným způsobem v trestním řízení, mohou informace o něm být jako důkaz v kárném řízení použity jako důkaz.

[65] Ne vždy však je „disponentem“ uvedenými informacemi samotný kárně obviněný. Někdy – podobně jako v nyní projednávaném případě – jsou informace týkající se intimní sféry kárně obviněného pořízeny jako jistý vedlejší důsledek cíleného zásahu do intimní sféry jiné osoby. I bez souhlasu takovéto jiné osoby by – zcela výjimečně – mohly být uvedené intimní informace jako důkaz v kárném řízení užity, pokud by se po jejich předběžném vyhodnocení kárným senátem ukázalo, že pravděpodobně mohou vrhnout příznivé světlo na jednání kárně obviněného označené kárným navrhovatelem za kárné provinění, a tedy přispět k obhajobě kárně obviněného. Kárné řízení ve věcech soudců není sice řízením o trestním obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy (viz zejm. nález Ústavního soudu ze dne 1. 10. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 33/09, bod 53). Je však založeno na kontradikci obžaloby (kárného navrhovatele) s obhajobou (kárně obviněným). Kárně obviněnému musí být poskytnut plný a ničím neomezený prostor k obhajobě, a proto mu musí být umožněno ve svůj prospěch navrhopvat zásadně jakékoli důkazy, které připadají v úvahu, tedy i důkazy v takovémto řízení obecně nepřípustné. Je pak na kárném senátu, aby se všemi možnými prostředky snažil minimalizovat neblahé dopady takovéhoho použití informací z intimní sféry třetí osoby při provádění a hodnocení důkazu, který pravděpodobně může prospět kárně obviněnému.

[66] V projednávané věci kárný senát nepřistoupil k provedení důkazu záznamem telekomunikačního provozu z mobilního přístroje I. H. v tom rozsahu, v jakém I. H. telefonicky komunikoval s kárně obviněným. Bylo tomu tak proto, že třebaže kárně obviněný s použitím tohoto důkazu souhlasil, majitel příslušné telefonní stanice, I. H., s použitím tohoto důkazu nesouhlasil (zde kárný senát postupoval podle § 88 odst. 6 věty třetí trestního řádu jako pravidla subsidiárně použitelného v kárném řízení). Kárný senát pořízený záznam předběžně zhodnotil a dospěl k závěru, že důkaz není důvodu provést, a tedy nesouhlas I. H. zcela výjimečně prolomit, neboť daný důkaz žádným zásadním způsobem obhajobě kárně obviněného nepřispívá; obecně vzato po předběžném hodnocení důkazu lze říci, že by jím s velkou pravděpodobností důkazní situace nebyla oproti stavu zjištěnému na základě důkazů ostatních nijak změněna.

[67] Co se týče důkazu v režimu utajovaných informací, tento byl s ohledem na souhlas kárně obviněného s jeho provedením proveden, a to po vyhodnocení, že dotčení jiných osob na jejich právech na ochranu soukromí je v daném případě v porovnání se zájmem na objasnění rozhodných skutečností a na tom, aby kárně obviněný měl dostatečný prostor pro obhajobu, nízké. Z uvedeného důkazu, který soud provedl s vyloučením veřejnosti, nevyplývalo pro věc nic významného; ke skutkovým okolnostem důkazem zachyceným poskytl kárně obviněný plausibilní vysvětlení. K podrobnějšímu ověření pravdivosti jeho vysvětlení chyběly v kárném řízení další důkazní možnosti.

IV. 5. Závěr

[68] Z provedeného dokazování nad veškerou rozumnou pochybnost vyplynulo, že kárně obviněného pojil s I. H. pracovně přátelský vztah. Nebylo však prokázáno, že by tento vztah překročil meze dané § 80 zákona o soudech a soudcích, zejména jeho odstavce 1 věty první a odstavce 2 písm. b) a f). Kárný senát nevylučuje, že takové vybočení nastat mohlo, nebylo však prokázáno. V takovém případě bylo na místě podle § 19 odst. 2

zákona č. 7/2002 Sb. rozhodnout o zproštění kárně obviněného obvinění, neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro který se řízení vede.

V. Náklady řízení

[69] O nákladech řízení rozhodl kárný senát podle § 19 odst. 3 věty první zákona č. 7/2002 Sb., podle něhož, *jestliže senát kárně obviněného zprostil podle odstavce 2, má kárně obviněný nárok vůči státu na náhradu nákladů účelně vynaložených v souvislosti s kárným řízením.*

[70] Náklady řízení kárně obviněného byly tvořeny náklady jeho zastoupení advokátem jako obhájcem. Ty byly tvořeny odměnou za tři úkony právní služby podle § 9 odst. 1, § 7 bodu 4 a § 11 odst. 1 písm. a) a g) advokátního tarifu, a sice za převzetí případu a přípravu obhajoby a 2x za jednání před kárným senátem dne 29. 3. 2017 (jednání trvalo ca. 3,5 hod.). Na odměně tedy advokátu náleží 3x 1 500 Kč, celkem 4 500 Kč. Dále náleží advokátu 3x 300 Kč jako paušál podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu.

[71] Na hotových výdajích individuálně vyčíslených nad rámec paušálu podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu náleží advokátu 30 Kč za konverzi plné moci, cestovné osobním automobilem na jednání soudu z Českých Budějovic do Brna a zpět (vozidlem Hyundai ix 55, RZ X, průměrná spotřeba nafty 9,8 l/100 km, cena 1 litru nafty 28,60 Kč, celkem 460 km po 6,70 Kč/1 km) ve výši 3 082 Kč, náhrada za promeškaný čas na cestě z Českých Budějovic do Brna a zpět (13 půlhodin po 500 Kč) ve výši 6 500 Kč a parkovné v Brně dne 29. 3. 2017 ve výši 60 Kč.

[72] Celkem na odměně a hotových výdajích náleží advokátu 15 072 Kč. K tomu náleží advokátu částka odpovídající DPH, kterou je advokát jako plátce této daně povinen odvést, ve výši 3 165 Kč. Celkem tedy náleží advokátu 18 237 Kč.

[73] Částku 18 237 Kč je Česká republika, jednající Ministerstvem spravedlnosti jako organizační složkou reprezentující kárného navrhovatele, povinna zaplatit kárně obviněnému k rukám jeho advokáta do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí na účet advokáta uvedený ve výroku.

P o u č e n í : Odvolání proti rozhodnutí v kárném řízení **n e n í** přípustné (§ 21 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů).

V Brně dne 24. května 2017

JUDr. Karel Šimka
předseda kárného senátu

